

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΘΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ!..

(Η παράδοση—μὰ ἀληθινή, ὡστόσο!—ἱστορία τοῦ βαρῶνου Λεζέν),

Η γρηὰ μάγισσα σήκωσε ἀπειλητικά τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της καὶ φώναξε μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ ἄγριο μῖσος, τρέμοντας ὀλόκληρη ἀπὸ τὸ θυμὸ της:

— Καταραμένος νᾶσαι, βαρῶνε Λεζέν!... Σοῦ δίνω τὴν κατάρα νὰ μὴ πεθάνης ποτέ!.. Τὰ χρόνια νὰ περνοῦν ἀπὸ πάνω σου χωρὶς νὰ σ' ἀγγίζουν! Θὰ πολεμήσης σὲ πολλές μάχες, θὰ κινδυνεύσης πολλές φορές, μὰ τὸ δρεπάνι τοῦ χάρου δὲν θάχη τὴν δύναμι νὰ σὲ θερίση!... Τὰ γόνατά σου θὰ λυγίσουν ἀπὸ τὴν κούρασι, θὰ ζητᾶς τὸν θάνατο νὰ σὲ λυτρώσῃ, νὰ σὲ ξεκουράσῃ—καὶ ὁ θάνατος δὲν θ' ἀκούη τις ἱκεσίες σου!... Σοῦ δίνω τὴν κατάρα νὰ μὴν πεθάνης. βαρῶνε Λεζέν!...

Τὴν παράδοξη αὐτὴ κατάρα ἔδινε, ἕνα ἀπόγευμα τοῦ 1810, στὸν δημόσιο δρόμο Παρισίων—Βερσαλλιών, μὴ τερατόμορφη καὶ κουρελοντυμένη τσιγγάνα σ' ἕνα νεαρὸ εἰγενῆ, τοῦ ὁποῖο τὸ ἀμάξι κόντεψε νὰ τὴν ἀναποδογυρίσῃ. Ὁ βαρῶνος Λεζέν, καθισμένος ἀναπαυτικά στὸ βᾶθος τοῦ ἀμαξιοῦ του, κύτταζε τὴν μάγισσα γελῶντας, χωρὶς νὰ δίνει σημασία στὰ λόγια της.

— Δὲν λές εὐχαριστῶ, παληόγρηνα, εἶπε τέλος, πού ἔχεις ἀκόμη γερὰ τὰ κόκκαλά σου! "Ἄλλη φορὰ νὰ προσέχης περισσότερο!...

Ὠστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ βαρῶνος θυμήθηκε τὴν παράδοξη κατάρα τῆς μάγισσας. Μιὰ μέρα, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μάχης μὲ τοὺς "Ἀγγλους, τὸ ἄλογο τοῦ Λεζέν ἔπεσε κάτω μὲ τὴν κοιλιὰ τρυπημένη ἀπὸ τίς σφαῖρες, καταπλακώνοντας τὸν ἀναβάτη του. Μὰ ὁ βαρῶνος σηκώθηκε, χωρὶς νὰ πάθῃ ἀπολύτως τίποτα. Μονάχα σ' ἕνα θαῦμα χρωστοῦσε τὴ ζωὴ του... Καὶ τότε, ὁ Γάλλος εὐγενῆς θυμήθηκε ἀθέλητα τὴν κατάρα τῆς τσιγγάνας:

«Θὰ κινδυνεύσης πολλές φορές, μὰ τὸ δρεπάνι τοῦ χάρου δὲν θάχη τὴν δύναμι νὰ σὲ θερίση!...»

Ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτειά του αὐτὴν σὲ μερικοὺς φίλους του. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς γέλασαν μαζί του καὶ ἄλλοι σοβαρεύτηκαν, σὰν νὰ φοβήθηκαν μήπως ἔπιασέ πράγματι ἡ κατάρα τῆς μάγισσας... Καὶ τὸ πιὸ περίεργο εἶνε ὅτι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρουσιάστηκαν στὸν Λεζέν ἀλλεπάλληλες εὐκαιρίες γιὰ νὰ θυμηθῇ τὴν συνάντησί του μὲ τὴν τερατόμορφη γρηὰ...



— Καταραμένος νᾶσαι, βαρῶνε Λεζέν!

"Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ βαρῶνος βρισκότανε στὴν σκηνὴ του καὶ συζητοῦσε μὲ ἄλλους ἀξιωματικούς τις λεπτομέρειες ἐνὸς στρατηγικοῦ σχεδίου, μιὰ μπόμπα ἔπεσε ξαφνικά μπροστά τους καὶ σκότωσε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λεζέν.

Μιὰ ἄλλη φορὰ, σὲ μιὰ μάχη, τριάντα σφαῖρες τρυπήσανε τὸν μανδύα του, χωρὶς νὰ τὸν πληγώσῃ οὔτε μιὰ ἀπὸ αὐτές!

Ἡ καινούργια αὐτὴ σύμπτωση, ἀντὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν βαρῶνο, ὁ ὁποῖος γλύτωσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ χάρου, τὸν ἔκανε ἀπεναντίας νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὸν φόβο μήπως ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῇ σὲ δεύτερο Περιπλανώμενον Ἰουδαῖο, μήπως θὰ ἦταν καταδικασμένος νὰ ζῆσῃ πολλοὺς αἰῶνες χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ξεκουραστῇ στοὺς κόλπους τῆς μητέρας γῆς!

Στὸ μεταξὺ, ὁ βαρῶνος εἶχε γίνει θρυλικὸς στὸν γαλλικὸ στρατὸ γιὰ τὴν σπανία τύχη του, Ἄξιωματικοὶ καὶ

στρατιῶται μιλοῦσαν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἀτρόμητο αὐτὸν ἥρωα, πού δὲν τὸν εὑρίσκαν τὰ βόλια. Περισσότερο ὅμως καταπληκτικὴ, ἀπίστευτη κυριολεκτικὰ εἶνε ἡ εὐνοια πού ἔδειξε ἀπέναντί του ἡ τύχη κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γαλλοῖσπανικοῦ πολέμου.

Μιὰ μέρα, ὁ βαρῶνος ἔπεσε στὴν ἐνέδρα μερικῶν ἀτάκτων Ἰσπανῶν, οἱ ὁποῖοι σκότωσαν τοὺς πέντε ἄντρες τῆς ἀκολουθίας του. Ὁ Λεζέν πληγώθηκε ἑλαφρὰ στὸ ἀριστερὸ χέρι. Καταλαβαίνοντας δὲ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἀντισταθῇ μόνος του κατὰ τῶν ἀντιπάλων, ἀποφάσισε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τὸ ἄλογό του ὅμως ἀφηνίασε, ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ μὲ μανία κι' ἔρριξε κάτω τὸν ἀναβάτη του... Ὁ βαρῶνος εἶδε ἑπτὰ κάννες τουφεκιῶν νὰ τὸν ἀπειλοῦν... Ἐπτὰ δάχτυλα ἐπίεσαν τίς σκανδάλες, μιὰ ὁμοβροντία ἀνήχησε καὶ—ὅσο ἀπίστευτο καὶ ἂν σὰς φανῇ αὐτὸ—τὸ γεγονός εἶνε ὅτι καὶ ἡ ἑπτὰ σφαῖρες ἀστόχησαν!...

Μὰ οἱ Ἰσπανοὶ δὲν ἦσαν διατεθειμένοι νὰ χαρίσουν τὴν ζωὴ τοῦ μισητοῦ Γάλλου. Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν ὄλοι μαζί μὲ τὸν ὑποκόπανο τῶν τουφεκιῶν τους.

Ὁ Λεζέν δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Κατώρθωσε ν' ἀρπάξῃ ἕνα τουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς Ἰσπανοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ προφυλαχθῇ μ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ χτυπήματα... Ὠστόσο, ἡ δύναμεις του ἄρχισαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν... Λίγο ἀκόμα καὶ

θὰ ὑπέκυπτε πρὸ τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀντιπάλων του. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, παρουσιάστηκαν δυὸ ἔφιπποι ἀξιωματικοὶ τοῦ τακτικοῦ ἰσπανικοῦ στρατοῦ. Χωρὶς νὰ κατέβουν ἀπὸ τ' ἄλογά τους, ἄρπαξαν τὸν Λεζέν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξιὸ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξαν μαζί τους, κρεμασμένο στὸν ἀέρα!... Ὁ...περίπατος αὐτὸς βᾶστηξε κάμποση ὥρα. Τέλος, οἱ Ἰσπανοὶ ἀξιωματικοὶ μετέφεραν τὸν βαρῶνο σὲ μιὰ φυλακὴ καὶ τὸν κλείδωσαν στὸ πιὸ σκοτεινὸ καὶ ἀνήλιο κελλί...

Τὴν ἐπομένη, ἔβγαλαν τὸν βαρῶνο ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ τὸν ὠδήγησαν στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν ἀπὸ ἕνα ψηλὸ δέντρο. Τοῦ εἶχαν ἤδη περάσει τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ, ὅταν, ξαφνικά, ἀκούσθηκαν πυροβολισμοί. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν προελάσει ὡς ἐκεῖ. Οἱ Ἰσπανοὶ, παρ' ὅλη τὴν ταραχὴ πού τοὺς ἔπιασε, δὲν λησμόνησαν τὸν αἰχμάλωτό τους. Τὸν ἔδεσαν σ' ἕνα ἄλογο καὶ τὸν πήρανε μαζί τους ὀπισθοχωρῶντας...

Ἀπὸ τὴν Πλαντσεθία, ὅπου κατέφυγαν οἱ Ἰσπανοὶ, ὁ Λεζέν ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του μιὰ ἐπιστολή, τὸ τελευταῖο του γράμμα, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων:

«Σὲ λίγη ὥρα θὰ μὲ κρεμάσουν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως. Φαίνεται, ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ θεάματα διασκεδάζουν πολὺ τοὺς Ἰσπανούς...»

Πράγματι, ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς μετεφέρθη στὴν μεγάλη πλατεῖα, μὲ ὅλες τίς τιμές πού ἄρμοζαν στὸν βαθμὸ του καὶ στὴν θέσι του. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Λεζέν, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε σ' ἕνα μπαλκόνι μερικὲς ὠραίες σενορίτες, ἡ ὁποῖες εἶχαν φορέσει τὰ καλά τους καὶ εἶχαν στολισθῇ καταλλήλως... γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι ἐνὸς ἐχθροῦ. Ὁ βαρῶνος δὲν μπόρεσε νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐθνικότητά του. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του, ὑπεκλίθη
(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΣΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

μπρός στις Ίσπανίδες και φώναξε από μακρυά.

— Είμαι ευτυχής, κυρίες μου, επειδή ο Θεός μου επιτρέπει να κάνω το μεγάλο ταξίδι παίρνοντας μαζί μου την γλυκειά ανάμνησι τόσων ωραίων γυναικών!...

Το κοπλιμέντο αυτό έσωσε τον Λεζέν.

Η Ίσπανίδες, που ανήκαν όλες στην άριστοκρατική τάξι, συγκινήθηκαν από την φιλοφρόνησι του βαρώνου. Κατάλαβαν άμέσως ότι ήταν ευγενής και άρχισαν να φωνάζουν:

— Πρέπει να του δοθῆ χάρις!... Πρέπει να του δοθῆ χάρις!...

Η επέμβασις τῶν ωραίων κυριῶν παρέσυρε και τὸ πλῆθος. Οἱ συγκεντρωμένοι Ἴσπανοὶ, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λησμόνησαν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι τῶν Γάλλων καὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ δοθῆ χάρις στὸν κατάδικο!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐκτέλεσις καὶ νὰ μεταφερθῆ καὶ πάλιν ὁ βαρῶνος στὴ φυλακῆ. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ στρατιῶται, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ τέτοια μαρτύρια, ὥστε ὁ Λεζέν ἐπεθύμησε πολλὰς φορὰς τὸν θάνατο...

Μιὰ μέρα, ὠδήγησαν τὸν Γάλλο σιδηροδέσμιο σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία. Κατὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη, γνωρίστηκε στὸ πλοῖο μ' ἕναν ἄλλο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς δραματικὰς περιπέτειας, στὴν Γαλλία.

Ὁ βαρῶνος παραιτήθηκε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἀφοῦ ἦ κατὰστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πειὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νέες κακουχίαι, καὶ ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ἐπαρχία. Ἐκεῖ, ἀγόρασε ἕνα χτήμα, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιὰ, ἀπόκτησε ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, ἔγινε ἐνενηντὰ, ἐνενηντὰ πέντε ἐτῶν... Καὶ ἄρχισε πειὰ νὰ πιστεύῃ κ' αὐτὸς ὅτι ἡ κατάρρα τῆς μάγισσας εἶχε πιάσει, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ποτὲ, ὅταν, ξαφνικὰ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέθανε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο του ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ διόλου...

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΙΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

του καὶ σωριάστηκε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἀντωνίου.

— Καλὰ ἔκανες, Ἔρωτα! Καλὰ ἔκανες!... ψιθύρισε ὁ Ἀντώνιος καὶ θύθισε κ' αὐτὸς τὸ ξίφος του στὸ στήθος του. Μὰ ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε καὶ τοῦ ἀνήγειλε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐκεῖνος τότε ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μαυσωλεῖο, ὅπου ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μπάσουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνεβάζοντάς τον μὲ σκοινιά, γιὰτὶ ἡ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας δὲν μπορούσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ὁ γιατρός Ὀλυμπος μῆκε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μαυσωλεῖο κ' ἀκριβῶς ἐκείνη τῆ στιγμῆ εἶδε τὸν Ἀντώνιο νὰ πεθαίνῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κλεοπάτρας ψιθυρίζοντας:

— Δὲν ἔχω ἄδοξο τέλος! Ρωμαῖος ἐγὼ, νικῆθηκα ἀπὸ Ρωμαῖο!...

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἔκλαψε εἰλικρινά, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε σ' ἀλήθεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ θγῆ ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο, γιὰτὶ φοβόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ὀκταβιανοῦ. Ὡστόσο ἀργὰ τὸ βράδυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικὸς τοῦ νικητοῦ, ἀνέβηκε κρυφὰ μὲ μιὰ σκάλα ὡς τὸ παράθυρο κ' ἀπὸ ἐκεῖ, κατὰφερε νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὶς μασχάλες τὴν Κλεοπάτρα, πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ἐπειτα, τὴν ὠδήγησε μπροστὰ στὸν Ὀκταβιανό, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἡ Κλεοπάτρα, ὅπως μᾶς λέγει ὁ γιατρός Ὀλυμπος, ἀπὸ τῆ στιγμῆ ἐκείνη ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα εἶχε μεγάλο πυρετὸ καὶ ἀτελείωτο παραλήρημα.

Κατόπιν ἔγινε καλὰ, μὰ ἔμαθε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ σκοτώσουν τὸ γιοῦ τῆς Καισαρίωνα! Βλέποντας τότε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένη, κλείσθηκε πάλι στὸ μαυσωλεῖο μὲ τὶς δυὸ δοῦλες τῆς καὶ αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ «ἀσπίδα», ἕνα μικρὸ αἰγυπτιακὸ φειδάκι. Ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἔτρεξε στὸ μαυσωλεῖο, θρῆκε νεκρὴ τὴν Κλεοπάτρα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ δοῦλες τῆς ποὺ ψυχορραγοῦσαν, γιὰτὶ εἶχαν κ' αὐτὲς αὐτοκτονήσει...

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ἡ ἀδιακρισίαις τοῦ γιατροῦ Ὀλύμπου ρίχνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴν τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

τὸ θρανίον, τί γνωρίζετε περὶ Κολοκοτρώνη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν πάλιν μὲ μιὰ φωνή, χωρὶς νὰ κάνουν ἕνα λάθος.

Οἱ δασκάλοι θριάμβευαν.

— Ἔσεῖς τοῦ δευτέρου τοῦ θρανίου, νὰ μᾶς εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν καὶ ἐδῶ ἐπιτυχῶς.

— Μπράβο! Ἔσεῖς στὸ προτελευταῖο τὸ θρανίον, νὰ μᾶς πῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς τοῦ Ἀνδρούτσου;

Ἄνεκα ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν.

Ἄξαφνα ὁμῶς καὶ πρὶν προφτασῆ ὁ δάσκαλος νὰ ὑποβάλῃ στοὺς μαθητὰς νέον ἱστορικὸ ἐρώτημα, «τί γνωρίζετε περὶ...» κ.τ.λ., σηκώθηκε ὁ κύριος ἐπιλοχίας, σὰν λεῦκα ὑψηλός, μπαρουτοκαπνισμένος, σύνοφρος καὶ σοβαρός.

Ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελε στὴ σχολικὴ αὐτὴ ἐπίδειξι νὰ ὑποβάλῃ καὶ αὐτὸς κανένα ἱστορικὸ ἐρώτημα.

Βαθειὰ σιγῆ, σιγῆ ἱερὰ, ἀπλώθηκε στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ κύριος ἐπιλοχίας προχώρησε πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἀργὰ, κυττάζοντάς τους ὄλους στὰ μάτια, ὀλίγον θλοσυρῶς, στρίβοντας τὸ κατάμαυρο μουστάκι του καὶ μὲ εὐθύ τὸ σῶμα σὰν λαμπάδα. Ὁ κόσμος περιμένοντας τὴν ἐρώτησι, κρεμότανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐστάθηκε μπρὸς στὰ μαθητικὰ θρανία καὶ κορδωνόμενος καὶ στρίβων πάντα τὸ μουστάκι του, ρώτησε τοὺς μαθητὰς:

— Κί πιρὶ ἱμοῦ τί γνωρίζετι πιρικαλῶ;... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

δία καὶ περιφρονησι γιὰ τὸν ὕβριστή της... Καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γραμμα, ἐτοιμαζότανε νὰ δώσῃ στὸν φίλο της τὸ τελειωτικὸ φίλημα τῆς συγγνώμης.

— Μὰ ὄχι, ἀκόμη! εἶπε γελώντας. Πρέπει νὰ διαβάσουμε καὶ τὸ ὑστερόγραφο. Καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Λὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅτι εἶσαι εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὑπέθετα ὅτι εἶσαι τριανταπέντε. Κατῶρθωσα, ὁμῶς, νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἔχεις κλείσει τὰ σαρανταδύο. Μάλιστα, κυρία μου! Εἶσαι σαρανταδύο ἐτῶν!»

Τὸ πρόσωπο τῆς ὠραίας κυρίας Ἀγκασιτ ἔγινε ἔξαφνα κατακκόκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἡ Μαθθίλδη σηκώθηκε ὀρθία, τρέποντας ἀπὸ τὸν θυμὸ της.

— Αὐτὸ ποῦ γράφεις εἶνε ἀγένεια, προστυχιά, κακοθήεια! φώναξε. Εἶσαι ἕνας συκοφάντης, ἕνας ἐλεεινός, ἕνας παληάνθρωπος!... Ἔξω! Ἔξω!

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλῶντας.

Μὰ τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο οὐρλιάζοντας σὰν τίγρις, σκούζοντας σὰν ἀγριόγατα ποῦ τὴν πνίγουν.

— Ἔξω!... Ἔξω!... ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

στὴν ταρατσα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ, ἐν' ἀπαίσιο τρίξιμο ἀκούστηκε...

Τὸ ξύλινο πλαίσιο τῆς τζαμαρίας ὑποχώρησε.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγῆ, μὰ ἡ φωνή του σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ τριξίματα τῶν γυαλιῶν...

Κ' ὄλα κατέρρευσαν κ' ὁ Χόγκαν ἔξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη τρύπα...

Ὁ Τόμ, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος τῆς τζαμαρίας, κύτταζε περιλυπὸς κάτω τὸ χῶλλ ὅπου κοίτονταν ἄσάλευτος ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος... Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ παιχνιδιοῦ... Ὡστόσο χασμουρήθηκε μ' ἀδιαφορία κ' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐφημερίδα ποῦ στριφογύρισε μέσ' στὸ κενὸ καὶ πῆγε κ' ἔπεσε πλάι στὸ πτώμα...

Ἄν ὁ Χόγκαν μπορούσε νὰ διαβάσῃ, θὰ ἔθλεπε ψηλά στὴν πρώτη σελίδα της, τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὸν ὁποῖο ἀνῆκε ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Κρόπερ!

Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν μπορούσε πειὰ νὰ διαβάσῃ, δὲν θὰ διάβαζε ποτὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια στιγμῆ, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ταξιδέψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ Χόγκαν, κάποιοι ἐπιβάτης ποῦ γύριζε ἀπ' τὸ θέατρο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀνοιγμένη πλάι στὸν πάγκο...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ πρόσεξε ἕνα ὄνομα γραμμένο στὴν πρώτη σελίδα. Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Χόγκαν, ὁ ὁποῖος, βυθισμένος καθὼς ἦταν σὲ τὴν σκέψῃς του, εἶχε ξεχάσει τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου» μέσα στὸ τραῖνο...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ